

DE SCHILDER KURT PEISER

aan de „marine” wijden. In zijn werk, — ik denk b.v. aan zijn groot schilderij van een voor een kar gespannen, gevallen paard aan den havenkant, doet ons de eerlijkheid, de betrouwbaarheid zoo goed. Peiser kettert tegen de moderne scholen. Hij klaagt het te moderne aan omdat ze te veel den makkelijken kant zoeken. Dat doet hij niet, dat kan hij niet. Voor hij den arbeider schildert, meestal dien arbeider, wiens arbeid een nog romantische belichting heeft, wil hij diens vak kennen of tenminste geen buitenstaander zijn. Hij kan zelf ook met

Kurt Peiser, De Voorvechter

paarden omgaan, hij heeft zelf ook gevaren, hij kan ook een hamer hanteeren. En hij heeft een uitstekend axioma: de vaklui, al weten ze van schilderkunst niets af, moeten 't goed vinden. Toen hij lang werkte aan dat groote doek met het gevallen paard op de havenkade, heeft hij er voerlui bijgehaald en als een jongen geluisterd naar hun opmerkingen erover: dat kan en dat kan niet. Maanden lang heeft hij ook in het abattoir gewerkt om het paard dat valt onder den slag van den slager, dikwijls schonkige mijnpaarden uit Engeland, die vroeger veel naar Antwerpen werden ingescheept, te bestudeeren. Hij kreeg naam onder de vaklui. En een oude paardenslachter spaarde er geld voor bij elkaar om één van Peisers beste etsen: „De Paardenslachter”, te koopen. Toen hij 't zag, zei hij: „Zoo is 't.” Later heeft Peiser veel den „onfatsoenlijken” arbeid en den lediggang van den arme geschilderd, dat wat de burger „het rosse leven” heeft genoemd, of „donker Parijs of Amsterdam” of „de zelfkant der saamleving”. Peiser schildert meiden, souteneurs, schooiers en op eigen wijze. Welnu, als hij zoo in een kroeg der Marollen, een passagier van den zelfkant der samenleving aan het teekenen is, omringd door heel een groep van zulke zelfkanters — dan moet het lijken! „Die kerels kijken scherp uit hun oogen. En plotseling maakt Peiser één van die verstandige opmerkingen